

De goden van Erumdar

Voordat er was, was alles niets. Een leegte, een oneindig zwart. Maar het heelal streeft immer naar harmonie, en alles werd gecreëerd. Alles personifieerde zich in de Goden. Destiny, Eridanus, Flora en Fauna, Sybillia, Sorea, Aelis, en Maingra. Deze goden waren man noch vrouw en hadden geen vorm, enkel aspecten. Zij hadden de gave te scheppen. Wanneer zij het zouden geloven creëerden zij een zon en maan, een planeet en haar bevolking: een wereld vol van mindere wezens. Zij vermaakten zich met deze creatie en nog voordat op deze wereld één dag was verstreken, verwoestten zij deze zelfde wereld weer. Zo waren de regels. Zij creëerden en verwoestten vele werelden. Het bewijs daarvan is nu nog te zien in de sterren. Elke ster is een zon in een door goden gecreëerde en verwoeste wereld. Een tragische begraafplaats van eendaagse culturen in onze hemel.

Tot Destiny een wereld schiep die hij liefhad. Hij zag hoe gelukkig zijn creaties waren en kon zich er niet toe aanzetten om deze wereld te vernietigen. In plaats daarvan creëerde hij juist verder: het bovenste deel van de wereld vormde hij voor de levenden, het onderste deel voor de gestorvenen. Hij schiep zelfs goden. Uit schaduw en licht ontstonden zijn eerste twee zonen: Zasyak en Aurus. Daarna volgden er nog vele zonen en dochters, elk gecreëerd uit een aspect van zijn wereld. Hij noemde deze wereld Erumdar.

Maar Destiny kon Erumdar niet eeuwig verborgen blijven houden. Zijn broeders en zusters ontdekten dat Destiny hun regels verbroken had en dit verbrak ook de harmonie tussen de goden. Sommigen wilden Erumdar direct vernietigen, zoals zij allen elke geschapen wereld vernietigden. Anderen zagen de potentie van deze wereld, maar voelde er geen liefde voor zoals Destiny. Om Erumdar te beschermen van dit conflict tussen de goden, besloot de god van balans om zijn broeders en zusters op te sluiten in een diepe slaap. Of en hoe Destiny de andere goden wist te overmeesteren, of dat zij uiteindelijk vrijwillig kozen om in slaap te worden gebracht, is niet duidelijk.

Nadat Destiny zijn broers en zussen, zij die later het Nieuwe Pantheon zouden heten, in slaap bracht creëerde hij niet langer nieuwe werelden. Hij bleef Erumdar behoeden, samen met de goden over wie hij waakte als een vader. In de loop van vele jaren ontwikkelden de wezens van Erumdar zich tot bloeiende samenlevingen, die elk op hun eigen manier de vele goden aanbeden. Een kleine greep uit de bekendere goden van deze tijd: Lunitaria, godin van de manen, weerdieren, hoop en gerechtigheid. Rimulrade, godin van de natuur en dieren. Karvan, de god van magie en wijsheid. Amosea, de godin van het weer. Ronos, de god van liefde en vruchtbaarheid. Diator, de god van ambachten. Ireva, de godin van dromen. Kerma, de woestijngodin van waarzeggerij.

Maar alles veranderde toen Zasyak besloot om de macht van zijn vader te grijpen. De vernietiging van deze vele goden in de Godenoorlog had grote gevolgen voor heel Erumdar, maar nergens werden deze gevolgen zo sterk gevoeld als in Quon. Het was in de Quoneze provincie At'ac dat een verzwakte Destiny poogde om zijn zoon te stoppen, maar in plaats daarvan vermoord werd door Zasyak. Met zijn laatste krachten wist Destiny de sterfelijke

omstanders te redden door hen weg te teleporteren. Want deze gruwelijke patricide bracht een vernietigende kracht voort, die heel At'ac in de as legde.

Hoewel de Godenoorlog zijn naam dankt aan de strijd tussen Destiny's kinderen die plaatsvond, mag de rol van stervelingen ook niet vergeten worden. Enerzijds bestond de strijdmacht van Zasyak voor het overgrote deel uit de Vodu'kar, die hem in hun harde bestaan op Vodan boven alle goden hadden geëerd. Anderzijds werden de Vodu'kar fel bevochten door de inwoners van Quon en heel Erumdar. Het was tevens een sterveling, Kratos Smidshamer, die de scherven van de Zwarte Dolk wist te hersmeden. De Zwarte Dolk was een wapen dat enkele jaren eerder door Aurus zelf was gecreëerd en geschonken aan zijn kampioen, krachtig genoeg om een god te verzwakken. Wat er met de Zwarte Dolk is gebeurd na de samensmelting tussen Aurus en Zasyak, is niet bekend.

Bij het ontwaken van het Nieuwe Pantheon waren het Morvus, de laatste zoon van Destiny, en de pas ontstane Nyarayn die deze oude, nieuwe goden moesten overtuigen van de schoonheid en potentie van Erumdar. Het voortbestaan van Erumdar is het bewijs dat dit is gelukt en dat deze goden nu waken over de schepping van hun dode broeder.

Het Nieuwe Pantheon

Door de prille connectie tussen Erumdar en het Nieuwe Pantheon is er nog weinig sprake van vaste symbolen of bekende mythen omtrent de goden. Zelfs voor religieuze autoriteiten is het soms nog zoeken naar wat de goden precies verlangen, al zullen zij deze onzekerheid zelden aan de massa's tonen. Maar er zijn vele nieuwe vormen van aanbedding ontstaan en het Nieuwe Pantheon is inmiddels een geïntegreerd onderdeel van het leven op Erumdar geworden. Langzaamaan maken de ook goden zich steeds meer van zichzelf kenbaar: hun macht en grootsheid, maar ook hun grillen en gemoederen.

Nyarayn, de waker van balans

Nyarayn is ontstaan uit Aurus, de oneindige vlam, en Zasyak, de eeuwige schaduw, en bezit aspecten van deze beider goden in zichzelf. Sommigen beschouwen haar als een strenge godin vanwege de kalme, koele toon die zij aanslaat in visioenen en vanwege de associatie met rechtspraak. Maar ze draagt ook oneindig veel liefde voor Erumdar en de fragiele stervelingen die haar aanbidden. Zij draagt in wezen drie gezichten: het lichte, het duistere en het grijze. Sommigen die haar aanroepen zien haar in het verblindende licht van Aurus, anderen in de allesomvattende schaduw van Zasyak. Maar sommigen zien een balans tussen die twee, een aangezicht dat zowel liefde als kilte in zich draagt. Immers, als godin van balans is zij niet de erfgenaam van de twee broers, maar van hun vader: Destiny, de eerste god van balans.

Hoewel ze niet, zoals Destiny, een vader voor alle goden kan zijn, tracht ze om zijn plaats zo goed als het kan te vervangen. Ze beschouwt het als haar taak om niet alleen op Erumdar balans te bewaren, maar ook tussen de temperamentvolle goden van het Nieuwe Pantheon.

Eridanus, de bewaarder van het mystieke

Eridanus is samen met Sybilla een van de meer afstandelijke goden, die zich in tegenstelling tot bijvoorbeeld Aelis of Sorea maar weinig mengt in het dagelijkse reilen en zeilen van

stervelingen. Wellicht niet geheel toevallig, gezien de overlap in de domeinen van mysteriën en kennis. Maar Eridanus verschilt weer met Sybilla in hoe hij wel actief is in de levens van degenen die zich aangetrokken voelen tot zijn domein van het mystieke en magische. Magiërs, wetenschappers, filosofen en mystici vinden in hem een ongrijpbare, en soms onbegrijpelijke, leermeester.

Naast mysteriën en magie worden de droomwereld en de sterrenhemel sterk met Eridanus geassocieerd. De droomwereld omdat hij, meer nog dan andere goden, spreekt tot volgelingen in hun slaap. Zoals dat gaat bij dromen, vervagen bij daglicht de details van zijn visioenen en lijkt wat al dromend zo helder leek slechts vreemd en onduidelijk, al blijft het gevoel dat ze geven altijd hangen. De sterrenhemel omdat hij als enige god de herinneringen en geheimen van duizenden verwoeste werelden van zijn broeders en zusters bewaard; wellicht het grootste mysterie van het universum.

Eridanus is tevens de enige god, naast Destiny, die een eigen volk heeft geschapen op Erumdar: het Volk van de Wijsheid. Wezens die zijn ontwaakt na de ontploffing van het Hemelgesteente en eerst onwetend waren als kinderen, maar ontzettend snel konden leren en onder elkaar kennis konden verspreiden.

Sorea, de moeder van schoonheid en liefde

Hoewel Sorea, net als haar broeders en zusters, geen directe binding had met Erumdar, is zij sinds haar ontwaking een actief onderdeel geworden in de complexe vormen van liefde die de culturen van Erumdar ontwikkeld hebben.

Sorea's trouwste volgelingen zijn over het algemeen de minnaars en gehuwden, degenen voor wie liefde en familie het hoogste goed zijn. Om deze reden toont zij zich vaak in de vorm van minnares of moeder. Maar zoals alle goden kent zij vele gezichten en Sorea spiegelt zich graag aan de soort liefde waarvoor zij aanbeden wordt. Zij verschijnt als wijze, oude vrouw aan zij die troost zoeken, of speelse raadgever aan zij die weinig geluk hebben in de liefde.

Deze liefdevolle godin heeft tevens een harder gezicht, dat wordt getoond aan hen die haar domein tarten. Wie Sorea niet met het juiste respect bejegend, of neerbuigend spreekt over de kracht van de liefde, zal geteisterd worden door de zwaarste straf die Sorea kent: bittere en oneindige eenzaamheid. Of ze stuurt simpelweg het zwaard van een van haar trouwe volgelingen op hen af, als ze werkelijk in een slechte bui is.

Aelis, de krijgsheer van kracht en overwinning

In een wereld als Erumdar is de strijd nooit volledig uitgedoofd en Aelis heeft zich hier sinds zijn ontwaking vol overgave in kunnen storten. Zij die voldoen aan zijn idealen van eer, volharding en passie vinden in hem een warme en krachtige steun, als van een broeder of vader. Maar voor hen die niet in staat zijn om te voldoen aan zijn idealen kan hij een genadeloze tegenstander zijn. Sommigen hebben zichzelf de dood in gejaagd in een poging te voldoen aan de hoge eisen van Aelis. Hij is een god die veel kan vragen, maar daartegenover ook roem en glorie beloofd die tot in de eeuwigheid zal schitteren.

Aelis mengt zich graag in het wereldlijke strijdtoneel door middel van zijn Aspecten: uitdragers van zijn wil die aan stervelingen verschijnen om hen te adviseren of, wat vaker het geval is, tegen hen te strijden. Wie eer weet te behalen tegenover een Aspect, kan zich dan ook verzekerd zijn van de zege van Aelis.

In Quon is hij veruit de meest aanbeden god binnen de Quoneze Legioenen. Er is in 1 NP zelfs een legioen opgericht dat zijn naam draagt, het Legio XX Aelis. Dit legioen waakt niet over een specifieke provincie, maar beweegt zich over het hele land om andere legioenen bij te staan waar dat nodig is.

Sybilla, de vrouwe van tijd en kennis

Sybilla is de stille godin van het Nieuwe Pantheon. Bij haar ontwaken openbaarde zij zich als de godin wiens taak het is om te begeleiden wat moet gebeuren: zij ziet wat komen zal, maar mag het nimmer direct beïnvloeden. Dit zou haar nieuwe taak zijn in de wereld van Destiny. Maar afgezien van een handvol visioenen heeft zij sindsdien geen direct contact met haar volgelingen gezocht, iets waar geen enkele religieuze instantie in Erumdar een eenduidig antwoord op heeft kunnen geven. Volgens sommigen heeft zij zich vrijwillig teruggetrokken, opdat stervelingen haar kennis niet zouden misbruiken. Volgens anderen is de last van al wat is geweest, wat is en wat zal komen zelfs voor een godin te groot om te dragen en enige andere taken te verrichten.

Flora & Fauna, de hoeders van de natuur

In tegenstelling tot de status en ceremonie waar andere goden van genieten, hebben Flora & Fauna een zekere speelsheid in het contact met hun volgelingen. Ze zijn vrijgevig in hun aandacht en reageren gretig wanneer zij worden aangeropen, immer tomeloos in hun energie. Dit betekend echter niet dat zij altijd zullen geven wat van hen gevraagd wordt: wie met een mager offer komt, zal hun interesse verliezen. Hun boodschappers zijn vaak de wilde dieren, door wiens ogen zij Erumdar verkennen, maar ook een plots bloeiend bloemenveld of een eik die zonder bliksem in tweeën splijt kan een teken van hun aanwezigheid zijn.

De twee helften van Flora & Fauna zijn altijd verbonden met elkaar, maar zijn het niet altijd eens met elkaar. Want wat het beste is voor het dierenrijk is niet altijd het beste voor het plantenrijk en andersom. Dit conflict kan soms moeilijk te volgen zijn voor stervelingen, waardoor zij ook het gevaar lopen om er slachtoffer van te worden. Een boer die bijvoorbeeld een stuk bos heeft gekapt om zijn koeien te laten grazen, kan het beste twee offers maken aan Flora & Fauna: één offer voor de gezondheid van zijn vee en één offer ter verontschuldiging van zijn houtkap. Doet hij dit niet, dan kan hij op een ochtend wakker worden en ontdekken dat zijn koeien verdwenen zijn in het plotseling herrezen bos.

Maingra, de heerser der elementen

Maingra is veranderlijk als de elementen die haar domein zijn. Hij kan zich temperamentvol en energiek tonen, somber en beheerst of vrolijk en vergevingsgezind, zonder duidelijke reden voor deze wisselingen. Volgelingen trachten vaak aan het weer af te leiden hoe de godheid zich voelt, om zo het beste moment voor een aanroeping te bepalen. Hoewel hij zich aanvankelijk in

mannelijke vorm openbaarde, is zij later ook in vrouwelijke vorm verschenen en wisselt nu vrij tussen de twee.

Maingra is tevens de enige god van het Nieuwe Pantheon die zich, net als Morvus, door Erumdar beweegt. Vermoedelijk komt zij ermee weg door altijd in verminderde vorm te verschijnen, gehuld in een zwakkere omhulsel van zijn goddelijke aard. Hij verschijnt in de huid van woudwezen of reiziger, handelaar of magiër en vermaakt zich met de reacties van stervelingen op haar kleine plagerijen en raadselachtige uitspraken. Zoals Flora & Fauna heeft zij een zekere speelsheid in de omgang met haar volgelingen. Al kan dit door de wispelturige aard van deze god ook omslaan in woede wanneer hij het gevoel heeft niet gerespecteerd te worden.

Morvus, de rustbrenger der zielen

De laatste zoon van Destiny, ver verwijderd van de onderlinge strubbelingen van de andere goden in zijn schimmenrijk. Morvus is de enige van de goden die vrij Erumdar kan bewandelen in al zijn macht, om de zielen van overledenen over te brengen naar zijn rijk. Hij kent vele verschijningsvormen, afhankelijk van de cultuur: een schimmige ruiter op een gitzwart paard, een eenzame kapitein op een leeg schip of simpelweg een lange figuur in een zwarte mantel. In heel zeldzame gevallen is de zwarte gedaante van de rustbrenger ook echt gezien, zijn hand uitstekend naar bijzondere personen die hun laatste adem laten. Hij voert zijn taken uit met de regelmaat van honderden jaren, maar niet altijd met de rust die zijn titel doet vermoeden: hij is fel tegen hen die zijn wil tarten of het natuurlijk ritme van leven en dood verstoren.

Niemand weet precies wat er gebeurt met de schimmen van de doden wanneer zij in het rijk van Morvus terechtkomen. Er wordt gezegd dat zij die bij leven de wil van Morvus tarten, zwaar gestraft worden. Maar er wordt ook gefluisterd dat het zelfs voor een schim mogelijk is om te ontsnappen van het schimmenrijk, wanneer zij genoeg wilskracht tonen, en een eigen weg te vinden in de nevelen tussen deze wereld en het schimmenrijk.

Ook balans wordt als een deel van Morvus zijn domein gezien: niet de kosmische balans waar Nyarayn over waakt, maar specifiek de balans tussen leven en dood. Zijn volgelingen weten dat wat opkomt ooit moet neerdalen, wat leeft ooit moet sterven, wat bestaat ooit moet vergaan. Alles heeft een einde.

Nekef, de jonge dood

Nekef was niet altijd een god, al is er niemand die kan vertellen wat hij daarvoor was. Maar er wordt gezegd dat hij een wezen was dat zag dat Morvus aan het verzwakken was, als eenzame laatste zoon van Destiny. Nekef vreesde wat het effect van deze verzwakking zou zijn voor het schimmenrijk en Erumdar als geheel. Hij wilde helpen, maar Morvus stond dit niet toe. Dus koos Nekef om een andere weg in te slaan, om zelf de taken te vervullen waar hij Morvus niet langer toe in staat achtte. Langzaam begon hij zich bekend te maken naar stervelingen en ontstond er een kleine groep die hem aanbad. Sommige volgelingen van Morvus trachten deze ontwikkeling hardhandig de kop in te drukken, maar deze vervolging maakte de volgelingen van Nekef juist meer overtuigd van zijn gelijk. Toen dit conflict op een bloedige manier dreigde te escaleren, kozen beide goden ervoor om het te stoppen: in een historische ontmoeting tussen Morvus en

Nekef spraken zij over het belang van eensgezindheid onder de goden, die nu belangrijker zou zijn dan ooit.

Nekef heeft bij zijn ascentie een eigen deel in het schimmenrijk gekregen, al kunnen slechts de doden spreken over het mogelijke verschil tussen deze rijken. Sinds de storm rond zijn nieuwe status is bedaard, heeft hij zich als een geduldige en begripvolle god getoond naar wie hem aanbidt.